

sætte en tyk Streg under Ordet muligt, idet det indeholder Erkendelsen af, at man nu en Gang ikke kan komme videre i saa Henseende, end at Arbejdet kan fremskaffes, og at Lønvilkaar og Produktionsvilkaar, som bringer Arbejdet til at visne, til syvende og sidst ikke er fremmede for Arbejdernes økonomiske Interesser.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard paa- stød paa ny, at mine Udtalelser i Januar Maaned havde været skadelige. Det ærede Medlem synger den samme Sang, som dansk Presse i Almindelighed synger, naar store Konflikttider er inde: at det, det kommer an paa, er Freden. Aldrig saa saare trækker en Konflikt op, før det er det første, der spørges om. Men om der er noget rimeligt i det, der her kræves, om det er passende, det, der her tilbydes, spørger man slet ikke om. Det, man spørger om, er blot dette: Er Forligsinstitutionen ikke snart klar til at tage Affære? Det gælder dog om at skaffe Fred uden Hensyn til, om det bliver en Fred, der betyder produktiv Død, eller en Fred, der betyder Arbejde. Og naar man, da Arbejdsløshedstallet steg op til 90 000 i Januar Maaned, fra de Kredse, som den Gang rettede Henvendelse til mig, mente at kunne indlede denne med at henvise til mit Ansvar for de 90 000, var den naturlige Konsekvens deraf at give dette Ansvar den rigtige Adresse, nemlig til dem, der afslutter de Overenskomster, ifølge hvilke Arbejde ikke kan skaffes, men hvis Resultat bliver Arbejdsløshed. Deri laa ikke paa nogen Maade en Provokation til, at man ikke skulde søge at naa til fredelige Overenskomster — paa ingen Maade —, men der laa overfor Parterne en Tilkendegivelse af — saaledes som jeg nærmere uddybede det i den Tale, jeg et Par Dage efter holdt i Esbjerg —, hvad det er de vedkommende Parters Pligt at bringe til Udtryk i saadanne Overenskomster. I dem maa nedfældes Tidens Produktionsvilkaar, de Vilkaar, som maa tages, hvis Arbejdet skal kunne fremskaffes.

Det ærede Medlem siger saa, at i 1921—22 oprettede jeg med Rigsdagens Tilslutning til det Lovforslag, jeg den Gang fremsatte, ikke blot Arbejdsløshedsfonden, men jeg tilvejebragte ogsaa derigennem en ekstraordinær Hjælp, og jeg har i 1924 erklæret, at det skulde være en varig Tilstand. Ja, fuldkommen rigtigt. Det skal være en varig Tilstand, og det er ogsaa det, jeg har ønsket gennem Fondens Op- retholdelse. Men da vi skal sammenligne Tallene gennem 14 Aar med Udstregning af de to Aar, som har givet den højeste

Arbejdsløshed, med Arbejdsledighedstallene nu for derigennem efter rent automatisk virkende Regler at fastslaa, om en Kasse er i Krisetilstand eller ej, og da disse Tal jo vil medføre, saaledes som det ogsaa viser sig, at det meget store Antal af Arbejdsløshedskasser igen faar Adgang til denne Understøttelse, og det til Trods for, at Tiden faktisk er af den Beskaffenhed, at den maa siges at være ordinær, hvis vi ikke udrydder, som jeg har sagt mange Gange, Grunden til disse Tilstande, saa er det fornødent, at vi nu kommer bort fra dette, hvilket jo ingenlunde betyder, at vi ikke, naar vi besidder Fonden, kan raade over dens Midler i kommende Krisetider, gribe til at støtte Arbejdere, som stødes ud i Arbejdsløshed, med en Understøttelse gennem denne Fond, tværtimod, jeg vilde finde det naturligt, naar saadanne Tider paa ny var inde. Jeg tror, at det vilde have været overordentlig værdifuldt, hvis man i Krigsaarene fra 1917 og frem til 1920 — altsaa ogsaa i et Par Aar efter Krigens Afslutning — i Stedet for at øse ud uden Plan gennem de enkelte Kommuner havde opsamlet Midler i en Fond til at imødegaa ekstraordinær Arbejdsløshed som Følge af de Rystelser, der var Krigens Konsekvens. Man undlod dette, og Følgen var, at vi i Løbet af 3 Maaneder fra Statskassens Side maatte anvende ikke mindre end 15 Mill. Kr. til dem, der havde opbrugt deres Arbejdsløshedsunderstøttelse og altsaa stod uden Hjælp. Jeg tror, vi bør opretholde Fonden baade for at løse de Opgaver, som jeg har omtalt, og som ingenlunde er saa lidet betydende, som det ærede Medlem Hr. Sven mener, men tillige for at have en Institution, som man kan udnytte i Tider prægede af Krise, saaledes som den, vi har gennemlevet i 1921—22.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard spurgte mig, om det, naar nu Arbejdsanvisningskontorernes Tal saa væsentligt indskrænkes, ikke vilde være muligt at nedlægge Kontorchefembedet i Arbejdsanvisningsafdelingen i Direktoratet. Jeg tvivler ikke paa, at man i og for sig godt vilde kunne det, men det vilde selvsagt medføre, at en Tjenestemand af lavere Grad maatte sættes til at behandle hele det statistiske Materiale, som det er Kontorernes Formaal at tilvejebringe, og hvis Udgiften dertil lægges til Ventepengene, som den vedkommende Kontorchef maa have, er jeg ikke sikker paa, at Fortjenesten i alt Fald foreløbig vilde blive synderlig stor. Men det er jo et Spørgsmaal, som Administrations-